

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

อยากให้โลกเป็นคนดี

ก่อนจ้กัหัน

เราเห็นพี่น้องชาวพุทธเราเข้ามาในวัดในวาทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา เราพอใจมากเป็นอย่างยิ่ง เพราะนี่คือหัวใจแห่งการดำเนินภพชาติของเรา เรามีศีล มีธรรม มีบุญมีกุศล ภพชาติของเรานี้ราบรื่น ๆ เรื่อยไป เกิดในภพหน้าชาติหน้ามีแต่ภพแต่ชาติที่ราบรื่นดีงามไปเรื่อย ๆ แต่คนที่ชอบทำตั้งแต่ความชั่วไม่สนใจในศีลในธรรมเลย นั้นมีตั้งแต่ขัดข้อง ๆ เกิดภพโตชาติโตขัดข้อง แม้มากเกิดเป็นมนุษย์เขาสะดวกตัวเองก็ขัดข้อง เพราะตัวสร้างตั้งแต่ความขัดข้องไว้กีดขวางทางเดินของตัวเอง ที่อยู่ก็ขัดข้อง ทุกสิ่งทุกอย่างขัดข้องหมดขึ้นชื่อว่าความชั่วเป็นอุปสรรคต่อเราโดยถ่ายเดียว

สำหรับความดีแล้วเป็นความราบรื่นดีงาม เบิกทางให้เราสะดวกสบายทั้งการไป ทั้งการอยู่ ทั้งการสวย อายุก็ยืนนาน ให้จำคำสอนของพระพุทธเจ้าไว้ให้ดี นี่ละคือพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก เราพูดตามความจริงถอดออกมาจากหัวใจ ตรวจสอบดูหมดเลยไม่มีอันใดที่จะเลิศยิ่งกว่าศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายอุตสาหะพยายามอย่าถือเรื่องกิเลสมาเป็นความสะดวกสบาย เรื่องอรรถเรื่องธรรมเป็นเครื่องกีดขวางในการดำเนิน แล้วกิเลสนั้นละมันจะไปกีดขวางเวลาเราไปทำตามมันสะดวกสบาย นั้นละคือความกีดขวางของกิเลส มันกีดขวางแบบนี้ด้วยการหลอกลวงเราให้หลงตามไป

เรื่องอรรถเรื่องธรรมนี้เหมือนบอระเพ็ดนะ ขมแต่มันเป็นยา ครั้นต่อไปบอระเพ็ดเปลี่ยนรสเปลี่ยนชาติกลายเป็นรสชาติที่ติดอกติดใจ ใครก็ตามถ้าจิตได้สัมผัสเข้ากับธรรมแล้วจะรักใคร่ใกล้ชิดกับธรรมเรื่อยไป ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนไม่ค่อยสนใจเพราะเราไม่เคยสัมผัสรสของอรรถของธรรม พอสัมผัสเข้าไปแล้วท่านจึงบอกว่ารสแห่งธรรมชานะซึ่งรสทั้งปวง นั้นฟังซิ เมื่อไม่ได้สัมผัสก็ประหนึ่งว่าเป็นข้าศึกต่อเรา ไม่อยากเกี่ยวข้องกับธรรม กิเลสเห็นว่าเป็นมิตรเป็นสหาย นั้นแหละคือตัวมหากัณฑ์ เวลาจิตสัมผัสในอรรถในธรรมมากน้อยแล้วจิตจะดูดีมีราบรื่นดีงาม ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ ไม่ได้ทำบุญให้ทานวันหนึ่ง ๆ อยู่ไม่ได้

ยิ่งการเจริญเมตตาภาวนาจิตได้สัมผัสสัมพันธ์เข้าไปเรื่อย ๆ แล้วความเพียรเด็ดเข้าไป ๆ เด็ดเพื่อพ้นทุกข์ ๆ เราต้องฟังเสียงศาสดา ยากลำบากขนาดไหนถ้าศาสดาว่า

ถูกต้องดีงามแล้วเอาเลย ก็เลสมันหลอกว่าอันนั้นดี อันนี้ดี นั่นให้ระวังให้ตี อันนี้จำให้ตีที่
 น่องทั้งหลาย นี่หลวงตาจวนจะตายแล้วบอกตรง ๆ นะ หลวงตาเปิดอกทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้
 ปฏิบัติมามากน้อย หายสงสัยในพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และธรรมอันเลิศเลอของ
 พระพุทธเจ้ามาบรรจุกอยู่ในใจนี้หมด กระเทือนถึงกันหมดเลย

ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหมคำพูดอย่างนี้ หรือหลวงตาบัวมาโกหกท่านทั้งหลาย
 เหมอ ปฏิบัติมาแทบล้มแทบตาย บางครั้งถึงขั้นจะสลบไสลก็มีเพราะแสวงหาความดี แล้ว
 เมื่อสู้ไม่ถอย ๆ ความดีก็เด่นขึ้น ๆ จนกระทั่งได้เปิดขึ้นในหัวใจ ให้ท่านทั้งหลายได้ฟังนี้
 ละ ท่านทั้งหลายยังให้กิเลสเข้ามาแอบกระซิบอยู่หรือว่านี่ท่านพูดโอ้อวดอวด นี่คือตัวกิเลส
 ตัวกระซิบท่านทั้งหลาย มันจะลากลงนรกนะ ธรรมพระพุทธเจ้าที่ประกาศอยู่เวลานี้ให้ฟัง
 ให้ตี ดึงขึ้นมันไม่ยอมฟังเสียง กิเลสจะดึงลงโดยถ่ายเดียว เราไม่ได้หวังชีวิตของเรา ทุก
 สิ่งทุกอย่างในตัวของเราเราหมดความหวังโยทั้งนั้น อยู่ไป ๆ นี่ก็เพื่อประโยชน์แก่โลก
 บำบัดบรรเทาร่างกายด้วยสิ่งนั้นสิ่งนี้เพื่อโลกเท่านั้น เราไม่มีอะไรบำบัดเรา

จิตใจก็สมบูรณ์เต็มที่ถึงขั้นเลิศเลอแล้ว ร่างกายก็รู้มันแล้ว อ่านมันจบมาได้ ๕๐
 กว่าปีแล้ว หมดปัญหากับมัน เยียวรักษาไว้เพียงได้ทำประโยชน์ให้โลกในวันหนึ่ง ๆ
 ไปเท่านั้น เราไม่ได้หวังอะไรกับโลก หวังประโยชน์แก่โลกเท่านั้น ธาตุชั้นของเราเราไม่มี
 อะไรกับมันแล้ว นี่ละฟังซิปฏิบัติธรรม เรียนธรรม เมื่อจบแล้วหายสงสัยหมด ศาสดาจบ
 หายสงสัยสอนโลก สวาททั้งหลายเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา นี่คือการปฏิบัติดี
 หายสงสัย ๆ แต่เรื่องของกิเลสนี้ไม่มีคำว่าหายสงสัย มีแต่มัดเข้าไป ๆ อันนั้นก็สงสัย อันนี้ก็
 ออยากได้ มัดเข้าไปเรื่อย ๆ

นี่คือกิเลสจำให้ตี มันเป็นคู่เคียงกัน เป็นข้าศึกศัตรูกันมากับธรรมตลอดตั้งแต่กับ
 ไหนกลับใจจนกระทั่งบัดนี้ ยังมีอีกต่อไป ถ้าไม่เชื่อธรรมแล้วก็จะจมไปกับมันตลอดไป
 ถ้าเชื่อธรรมแล้วมีวันมีหวัง อะไรก็ตามถ้าเรามีความดีแล้วมีหวังทั้งนั้นแหละ ถ้าผู้ไม่มี
 ความดีนี้ไม่มีหวัง หวังเท่าไรก็ไม่เกิดประโยชน์ตามความหวัง มันจะเกิดเรื่องตรงกันข้าม ๆ
 นี้ได้อุตส่าห์พยายาม จวนตายเท่าไรยิ่งเร่งอรรธเร่งธรรม สอนโลกสอนทุกชั้นทุกภูมิของ
 ธรรมโดยไม่สงสัย ถอดออกไปจากหัวใจไปสอนเลย เราพูดให้เต็มอกของเราเพราะจวนจะ
 ตายแล้ว ตายแล้วใครจะแข่งก็ตามเถอะ ขอให้ท่านทั้งหลายได้เป็นคนดี

หลวงตาบัวถูกแข่งไม่เสียหาย ขอให้ท่านทั้งหลายเป็นคนดีก็แล้วกัน เราอยากให้
 โลกเป็นคนดี เรายังจะถูกแข่งก็ตามเถอะ หลวงตาบัวชินแล้วกับเรื่องความสรรเสริญ ความ
 นิินทา ไม่มีสงสัยแล้ว หลวงตาบัวจึงไม่ได้ติดอยู่กับความสรรเสริญก็ไม่ติด ใครนิินทา

อะไรก็ไม่ติด รู้ทุกสิ่งทุกอย่างรอบไปหมดแล้วในหัวใจ นี่ละการเรียนรู้ธรรม การปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้ามาโกหกโลกหรือให้ท่านทั้งหลายฟัง ให้มันเข้าถึงหัวใจเออะนะ ธรรมเมื่อเข้าถึงหัวใจแล้วจะเริ่มกระเทือนไปถึงพระพุทธเจ้าและธรรมทั้งหลาย

พอเข้าถึงหัวใจเต็มที่แล้วหายสงสัยในพระพุทธเจ้า มรรค ผล นิพพาน ทุกอย่างหายสงสัย จำอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้วจะไปหาสงสัยที่ไหนอีก จำให้ดีนะ ตายแล้วจะไม่เกิดประโยชน์อะไร เวลานี้เป็นเวลาที่เราจะคุ้มเสียขุดค้นหาความดีงามใส่ตัวของเรา ซึ่งเราเองเป็นผู้รับผิดชอบเรา เราอย่าหวังว่าอะไรจะมารับผิดชอบเรานะ ทุกคนตัวเองเป็นผู้รับผิดชอบตัวเอง ไปดี ไปชั่ว ไปสุข ไปทุกข์ ตัวเองเป็นผู้จะรับผลทั้งนั้นแหละ จำให้ดี เอละให้พร

หลังจ้งหัน

ไปไหนมาไหนที่เราต้องปิดม่านรถนะ มันเหมือนผู้ต้องหาคนหนึ่ง เขายินดีเคารพนับถือแทนที่จะดีใจ กลับเป็นเหมือนผู้ต้องหาไป ต้องปิดไม่ให้ใครเห็นเลย ไปไหนไม่ให้เห็นนะ สั่งอยู่ภายในรถ มีอะไร ๆ สั่งอยู่ภายในรถ เห็นแต่พวกนั้นเขาวิ่งขวัญไขว่ คำสั่งออกไปจากนี้ สั่งออกไป เขาวิ่งขวัญไขว่ ในรถไม่เห็น ปิดอย่างสนิทไม่ให้เห็นเลย เห็นไม่ได้ รุมเลย เลยกลายเป็นผู้ต้องหาด้วยความระเวียงระเวงอะไรไปอย่างงั้น แทนที่จะดีใจดีใจตามที่เขายินดี เขานับถือ กลับตรงกันข้าม

ออกมาจากกุฎีก็ออกมาไม่ได้กลางวัน มันเห็นไม่ได้นะ รุมเลย ครั้นจำเป็นถึงค่อยด้อมออกมา ไม่ออกก็ไม่ได้ งานเหล่านี้อยู่กับเรามากแหละ นั่นละต้องได้ออก ไปดูนั่นดูนี้สั่งนั่นสั่งนี้ แม้เช่นนั้นยังผิดยังพลาดได้ว่กันอยู่เสมอ พระพุทธเจ้าท่านก็เป็นศาสดาปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลก เวลาตรัสรู้แล้วก็สั่งสอนสัตว์โลกทั้งสามโลก เรียกว่าไตรภพ สามโลก กามรูป รูปโลก อรูปโลก แม้เช่นนั้นพระองค์ยังรับสั่งออกมา คือพระท่านพูดถึงเรื่องที่ดี มาเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้วกราบทูลถึงเรื่องความดีที่ท่านไปพักอยู่ ว่าเป็นที่สะดวกสบายในอิริยาบถทั้งสี่ ยืนธรรมก็เกิด เดินธรรมก็เกิด นอนธรรมก็เกิดว่างั้น คือไม่มีอะไรเข้ามายุ่ง ธรรมนี้ออกทำหน้าที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พอพระท่านทูลอย่างนั้นแล้ว “เออ ถูกต้องแล้ว แม้แต่เราเป็นศาสดาสอนโลก เวลาใดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้คน ชั่วระยะถ่ายหนักหรือถ่ายเบาเท่านั้นเราก็กสบาย” นั่นฟังซิ คือนอกนั้นเป็นยังไง ยุ่ง เข้าใจไหม ท่านก็บอก ที่เธออยู่อย่างนั้นเหมาะสมแล้ว ท่านทรงส่งเสริม ผู้จะเห็นภัยต้องหาที่ส่งเสริม คือที่สงบสงัดกับการพิจารณาเพื่อเห็นภัยในกิเลสมัน

ก็คล่องตัว เวลาสั่งต ๆ มันก็ไม่ลืมนะเรา เราอยู่สั่งตจริง ๆ แล้วบนหลังเขาด้วย สูง ๆ มองไปที่ไหนอากาศ โห้ย ปลอดโปร่ง ละเอียดยิ่ง อากาศบนหลังเขาโล่ง ๆ กับอากาศธรรมดาผิดกันมากนะ

อากาศบนหลังเขาที่โล่ง ๆ เพราะมันอยู่สูง มองไปที่ไหนมันโล่งไปหมด อากาศรู้สึกว่ายิ่งละเอียดยิ่งเข้าไปอีก เวลานั้นอยู่เฉย ๆ นั่งเฉย ๆ นี่หัวใจทำงานนะ มันทำงานตบตบ ๆ ใครก็ได้ยินไม่ใช่หรือหัวใจทำงาน นี่มันทำงานตบตบ ๆ ได้ยินเสียงหมากหัวใจทำงาน เพราะสิ่งภายนอกสั่งตหมด เราได้ฟังเสียง อ้อ หมากหัวใจเขาทำงานอย่างนี้เอง ตบตบ ๆ เป็นประจำ เวลาเราจะนั่งภาวนาที่แรกก็เหมือนกัน หัวใจทำงานตบตบ ๆ ทีนี้พอเราเริ่มงานภาวนาเข้าเสียงตบตบก็ค่อยจางไป ๆ จิตมันจ่อในธรรมในธรรมก็เลยหายเลย ดีไม่ดีหายหมดทั้งตัวก็มี นั่น คือความละเอียดยิ่งของจิต

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาท่านก็ยัง ถ้าพูดภาษาของเราท่านยังรำคาญ ยุ่งตลอด ท่านอยู่ลำพังเพียงชั่วระยะเท่านั้นแหละ ถ่ายหนักถ่ายเบาเท่านั้นละ ท่านสบายท่านว่า แต่ก็เป็นเรื่องของพระพุทธเจ้าจำต้องทำหน้าที่ เพราะทำหน้าที่ ท่านแสดงไว้ในพุทธกิจงานของพระพุทธเจ้าที่ใครทำแทนไม่ได้ มีอยู่ ๕ ประการ ตอนบ้ายสี่โมงเย็น ตอนค่ำลงไปสอนประชาชน นับแต่พระราชามหากษัตริย์ลงมา จากนั้นพอมืด เริ่มมืดแล้วประทานพระโอวาทให้พระสงฆ์ นับแต่พระอริยบุคคลลงมาถึงกัลยาณปุถุชน พอเที่ยงคืนท่านจะว่าง ถ้าจะพูดอย่างตอนนี้แล้วเหมือนพระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงพักผ่อนเลยแหละ

พอเที่ยงคืน ท่านกะเอาประมาณเที่ยงคืนก็โปรดเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม ทุกชั้น รวมแล้วโปรดพวกทวยเทพ นี่รวมหมดทั้งสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ตลอดพรหมโลกทุกชั้น รวมแล้วเรียกว่าโปรดทวยเทพ เทวบุตร เทวดา นี่ก็เป็นวาระหนึ่ง ทางนั้นถามปัญหาเทศนาว่าการเกี่ยวกับพวกเทพทั้งหลาย นี่งานประจำพระพุทธเจ้า พอปัจฉิมยามนี้ทรงเล็งญาณดูสัตวโลก ใครมีอุปนิสัยปัจจัยยังงายมากน้อยเพียงไร หรือจะถึงแก่ชีวิตอย่างรวดเร็ว พระองค์ก็ทรงเล็งญาณดู นั่นละที่ได้เห็นพระอังคัลิมาล อังคัลิมาลมีอุปนิสัยจะเป็นพระอรหันต์ แต่วันพรุ่งนี้จะฆ่าแม่ตัวเอง ซึ่งเหมือนกับว่าถอนรากต้นไม้ขึ้นทั้งรากแก้วรากฝอยหมดเลย อุปนิสัยปัจจัยที่จะเป็นพระอรหันต์ พอฆ่าแม่เท่านั้นขาดสะบั้นแล้วก็จมลงในนรกเลย

พอทรงเล็งญาณดู โอ้ย ตายยังงายนี่ นี่ที่ว่าอย่างรีบด่วน วันพรุ่งนี้เข้าอังคัลิมาล เพราะฆ่าคนจะเอาเล็บมือหนึ่งพันเล็บ คือฆ่าได้คนหนึ่งเอาเล็บมาแขวนคอนี้ไว้หนึ่งเล็บ ฆ่าสองคนได้สองเล็บ สามคน จนกระทั่งถึงสิบ ถึงพันคน ได้พันเล็บ ท่านก็เจตนามุ่งอย่างนี้ ท่านไม่ได้คิดว่าเป็นบาปเป็นกรรม คิดตั้งแต่เรื่องจะเอาเล็บไป ได้เล็บมาครบพันแล้วก็จะ

ไปเรียนวิชากับอาจารย์ ที่สั่งให้ไปฆ่าคนถึงพันคนแล้วกลับมาจะประสิทธิ์ประสาทวิชาที่เลิศ
 เลอให้ เชื้ออันนั้นจึงไปฆ่าคน

แล้ววันพรุ่งนี้เช้าก็จะเป็นพันเลียบกับฆ่าแม่ตน นั้นละเอาเล็บมือจากนั้นมา โธ่ตายนี้
 แม่ก็จะตาย พระอังกุลิมาลก็จะทำอนันตริยกรรมอย่างหนัก ตัดอุปนิสัยของพระอรหันต์
 ให้ขาดสะบั้นลงไปแล้วก็ลงนรก เป็นอนันตริยกรรม กรรมที่หนักมากแทนอรหันต์ จากนั้น
 ก็เสด็จไปโปรดเลย นี่ละอย่างนั้นที่ว่าเล็งญาณดูสัตว์โลก ผู้มีอุปนิสัยมีอยู่ทั่ว ๆ ไป แม่ไม่มี
 มากก็มี ปิดไม่อยู่ ถ้ารายใดที่มีความจำเป็นจะต้องรีบด่วนพระองค์ก็เสด็จรีบด่วน อย่าง
 ที่ว่าอังกุลิมาล จึงไปโปรดอังกุลิมาลได้สำเร็จพระอรหันต์แล้ว พอติ๊กแม่เข้ามา นั้นเห็น
 ไหมล่ะ ผ่านพันกันหวุดหวิดเลย เป็นพระอรหันต์เรียบร้อยแล้วแม่ก็มา ถ้าไม่อย่างนั้นแม่
 จะเป็นเล็บที่พัน

อังกุลิมาลอุปนิสัยแห่งพระอรหันต์ที่ได้บรรลุแล้วนั้นนะ ต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้า
 บรรลุอรหันต์แล้วนะก็จะขาดสะบั้นลงไปทันที อนันตริยกรรมกรรมที่หนักสุดยอดก็จะเข้า
 มาแทนที่ เพราะฆ่ามารดาแล้วก็ลงนรก นี้ที่ว่าท่านเล็งญาณ พอตอนเช้าก็เสด็จออก
 บิณฑบาตโปรดสัตว์ เขาได้เห็น ได้ยินได้ฟังพระองค์รับสั่งแม่ประโยคเดียวก็เป็นมหามงคล
 ๆ ตาก็เป็นมหามงคลในขณะนั้น ชาบซึ่งถึงจิตใจของแต่ละราย ๆ ที่ได้เห็นได้ยินอย่างมาก
 นี้เสด็จออกบิณฑบาตตอนเช้า งานของพระพุทธเจ้าเรียกว่าไม่มีเวลาว่างเลย ถ้าจะฟังตามนี้
 แล้วก็เรียกว่าพระองค์ ภาษาของเราเรียกว่าไม่ได้นอนเลย

ที่นี้ก็มอันหนึ่งขึ้นรับ คนทั้งหลายเขาโจษจันกันว่าพระพุทธเจ้าไม่ทรงสีหไสยาสน์
 ไม่ทรงนอน เขายกเอาพุทธกิจห้าประการเรียงลำดับกัน นี่ท่านนอนเวลาไหน เถียงกัน
 แหะในวงชาวพุทธ ก็มีธรรมบทหนึ่งที่รับกันไว้ออกมาแทนกัน คือพระพุทธเจ้าทรงมียมก
 ปาฏิหาริย์ เวลาพระองค์จะเสด็จ เช่นว่าประทับนอนภาษาเรา สีหไสยาสน์ นอน ก็ให้เดิน
 จงกรมแทน หรือเทศนาว่าการนี้ก็ให้เทศนาว่าการรูปนี้พระองค์ไปแทน พระองค์ก็ทรง
 พักผ่อนได้ตามเวลาที่ต้องการ เนอะ มันก็มารับกันตรงนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงนอนได้เหมือนโลกทั่วๆ ไป เพราะท่านมีสิ่งที่ทำแทน
 ท่าน เดินจงกรมแทนก็ได้ เทศนาสอนคนแทนก็ได้ อะไรก็ได้ พระองค์ทรงบรรทมได้ เป็น
 อย่างนั้น เรื่องพุทธกิจห้าถึงล้มไป เพราะมีประโยคยมกปาฏิหาริย์ของพระพุทธเจ้าออกรับ
 แทน พระองค์ก็นอนได้ว่างั้นเลย ถ้าไม่มีแล้วเขาก็โงมตี พระพุทธเจ้าไม่ได้นอนตั้งแต่ตรัสรู้
 จนนิพพาน แต่เมื่อมีอันนี้แล้วก็นอนได้

นี่ท่านพูดชมเชยเรื่องความสงบสัจ ที่จะกำจัดกิเลสตัวลามกพะรุงพะรัง ชอบเพลิด ชอบเพลิน ชอบดินชอบตีดทั้งวันทั้งคืนให้มันสงบตัวลง เพื่อจิตใจจะได้เย็นสบาย ท่านจึงสอนพระให้อยู่ในป่าในเขา เป็นพื้นเพของพระในครั้งพุทธกาลมีมาก เป็นพื้นเพเลย จากนั้นก็จางมาๆ แต่วัดนั้นวัดบ้านก็มี วัดป่าก็มี อรัญญาสิ คามวาสี ผู้อยู่ในแดนบ้าน ไกลบ้าน หรืออยู่ในกลางบ้านก็แล้วแต่เถอะคำว่าแดนบ้าน คามวาสี คืออยู่แดนบ้าน หรืออยู่ในกลางบ้านก็อาจเป็นได้ เพราะว่ากลางๆ อรัญญาสินีอยู่ในป่า คำว่าในป่าท่านกำหนดเอา ๑ กิโลเมตร ความยาว ๑ กิโลเมตร ที่ตั้งวัดนี้ห่างจากหมู่บ้านไป ๑ กิโลเมตร ท่านเรียกว่าอรัญญาสิ คือวัดป่า ถ้าสั้นกว่านั้นเข้าไป ถึงไม่ติดบ้านก็ตาม สั้นกว่านั้นเข้าไปท่านให้นามว่า เป็นคามวาสี ไป พวกอรัญญาสิต้องเป็นสถานที่ตั้งแต่กิโลหนึ่งไป ไกลกว่านั้นไป ถ้าขาดนั้นไปแล้วก็เป็นแดนบ้านไป ท่านพูดกลางๆ ไว้อย่างนั้น

เดี๋ยวนี้ชาวพุทธเราทั้งหลายจะไม่มีใครกล่าวถึงเลย เรื่องมรรคเรื่องผล นิพพาน โสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ ซึ่งเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานแห่งศาสนาของพระพุทธเจ้า เวลานี้จะไม่มีใครพูดถึง พูดก็ไม่เชื่อกัน หัวเราะเยาะเย้ยกัน มันตลาดแห่งมูตรแห่งคุณขึ้นมาแทน ตลาดกิเลสคือความสกปรก ไม่มีอะไรเกินกิเลส มันขึ้นมาแทนความสะอาดสุดยอดของธรรม เพราะฉะนั้นการพูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลจึงไม่มีใครอยากฟังกัน ไม่เชื่อ เพราะเห็นกิเลสเป็นทองคำทั้งแท่ง กองมูตรกองคุณกองส้วมกองถ่านเป็นทองคำทั้งแท่งขึ้นมา เหยียบทองคำทั้งแท่งลงไปจมอยู่ที่ใต้ดิน คือธรรมพระพุทธเจ้าลงไปจมอยู่ที่ใต้ดิน กิเลสเหยียบขึ้นมา เพราะฉะนั้นโลกจึงมีตั้งแต่มูตรแต่คุณเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนหากระแสของธรรมยิบเย็บออกมาไม่ได้นะ มีตั้งแต่มูตรแต่คุณเต็มบ้านเต็มเมือง และนิยมชมชอบกันทั่วโลก

เมื่อต่างคนต่างนิยมแล้ว ยกมูตรคุณขึ้นมาหัวเจ้าของ เทินหัวเจ้าของแล้ว อะไรก็เข้ามาแตะไม่ได้ มองดูมีแต่มูตรแต่คุณเต็มตัวก็พอใจ นี่โลกเวลาหน้าด้วยกิเลสมันพอใจในสิ่งที่สกปรก ทางเดินเพื่อความทุกข์ความทรมานไปเรื่อยๆ แต่ธรรมเดินเพื่อความสงบร่มเย็นอย่างนี้จะไม่มีนะ เวลานี้พูดถึงอรรถถึงธรรม มรรคผลนิพพาน เชื่อกันไหมละ แม้แต่พระหัวล้านๆ ไม่ว่าเขาว่าเรามันก็ไม่เชื่อ ถ้าสิ่งที่จะเป็นข้าศึกต่อศาสนาต่ออรรถต่อธรรมนั้นชอบกันทั้งฆราวาสทั้งพระ ชอบทำกันเหลือเกิน เพราะฉะนั้นศาสนาถ้าพูดตามสัตตามส่วนแล้วจึงเรียกว่าศาสนาเป็นผู้เดือดร้อน พวกนั้นเป็นผู้ทับถมโจมตี พวกกิเลสพวกส้วมพวกถ่านทับถมโจมตีศาสนา ศาสนาจึงเป็นผู้ได้รับความกระทบกระเทือนและเดือดร้อน ได้รับ

ความตำหนิตินนินทาจะถูกเหยียดหยามตลอดไปจากกิเลสที่มีอยู่ในหัวใจสัตว์โลก ซึ่งไม่สนใจกับธรรม และเห็นธรรมเป็นข้าศึกแก่ตัวทั่วโลกดินแดน โจมตีธรรม

ดูหัวใจเรา ดูหัวใจคนอื่นจะมองโน้นมองนี้ ดูหัวใจเรามันมีแต่คิดเรื่องกิเลสทัບถม ธรรม ธรรมคิดแยบๆ ไม่ได้ รำคาญไม่อยากจะคิด ถ้าคิดเรื่องกิเลสลากไปอย่างนั้น โอ๊ย เพลินไป นี่ละดูเอาหัวใจเรา เราพูดส่วนกว้างเข้ามาหาแต่ละคนๆ เพื่อจะได้คิดอ่าน ไตร่ตรองนำไปปฏิบัติ เพื่อจะได้กำจัดมันบ้าง ไม่งั้นจะจมไปทั้งเขาทั้งเรา จะไม่มีอะไรเป็น ของติดเนื้อติดตัวไปเลยละ กิเลสจะเข้าไปตีเป็นแนวหน้าๆ ไม่รู้ว่าจะกิเลสเข้าไปเป็นแนว หน้า ในวัดในวาในพระในเณร เฉพาะอย่างยิ่งเข้าในวงพระปฏิบัติ มันเข้าได้หมด

เรื่องกิเลสนี้แหลมคมมาก ออกหน้าออกตาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว คือวัดตุออกหน้า พอ เริ่มจะไปพักที่ไหนเริ่มยุ่งขึ้นมาแล้ว สร้างนั่นสร้างนี่ สร้างจิตใจไม่สร้างไปสร้างข้างนอก ไม่ สนใจกับใจกับธรรมในใจเลย สนใจแต่ภายนอกอันเป็นเรื่องวัตถุ เป็นเรื่องของความลึ้ม เนื้อลึ้มตัว เป็นเรื่องความวุ่นวาย การสร้างนั่นสร้างนี่ไม่วุ่นวายได้ยังไง เพียงแต่เราไปพัก ทั่วๆ ที่เราก็กินเดินจงกรมภาวนาในป่าก็ต้องมีที่พักตามสภาพ เช่น ทำแคร่ เนาะ ทำ กระจต้อบเล็กๆ พอได้อาศัย ถ้าทำยังไม่เสร็จก็ต้องเป็นกังวลอยู่กับการทำกระจต้อบไซ้ใหม่ ละ นั้นละความกังวลคือกิเลส มันแบ่งอรรถแบ่งธรรมคือความสงบเงียบ สติปัญญาออกไป ใช้ทางนั่นหมด ความเพียรก็เลยไม่มี จนกว่าจะกระจต้อบเสร็จ ร้านเสร็จแล้ว เอาละที่นี้ได้ เดิน นี่มันก็ยังไปแทรกเอาจนได้

ยุ่งนอกจากนี้ไปแล้ว เรียกว่ากิเลสนำหน้ากันทั้งนั้นแหละ เราเอาวงปฏิบัติที่มุ่ง อรรถมุ่งธรรมอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย การสร้างกระจต้อบพอให้ได้ยู่เท่านั้นยังต้องเป็นการ กังวล เพราะจิตใจมุ่งต่อธรรม มันกังวลกับเรื่องอะไรก็รู้ เรื่องงานนี่รบกวน นั้น จึงรีบทำให้ เสร็จจะได้ทำความเพียร นี่พอรู้ตัวอยู่บ้างอย่างนี้นะ ว่างานนี่รบกวน โอ้ สร้างกระจต้อบ เล็กๆ นี่ก็รบกวน ใจผู้ที่ทำมากกว่านั้นมันไม่ได้สนใจกับว่ารบกวนไม่รบกวน ไม่ได้ทำอยู่ ไม่ได้ เป็นบ้าไปเลยนี่เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดเต็มวาเต็มพระเต็มเณร เวลานี้ศาสนามีแต่ อย่างนี้ออกมา ศาสนาแท้จะอยู่ด้วยความผาสุกเย็นใจเพื่อชำระกิเลสนี้มีน้อยมากทีเดียว ไป ที่ไหนก็เป็นอย่างนั้น

พากันเข้าใจใหม่ละที่พูดอย่างนี้ ว่าศาสนาแท้เป็นยังไง ศาสนาที่กิเลสเข้ามาปลอม แปลง เป็นเจ้าใหญ่ นายโตบนศาสนา คืออะไร ดูเอาซิ หูหราฟุฟุทุกอย่าง ข้างนอกตกแต่ง ให้สดสวยงดงาม หูหราฟุฟุ มีหน้าซำยังเอาลายครามลายแครงมาเกาะมาแขวนไว้ตามนี้ เป็นเครื่องประดับ ต้นไม้ประดับตกแต่งหน้ากุฏิให้สวยให้งาม ดูซิเน่รู้เนื้อรู้ตัวไหมพวก

หน้าด่านว้างนั้นเลย อย่างนั้นถูก ถ้าให้ธรรมว่า พวกหน้าด่าน ท่านบวชมาหลายคราม บวชมาหาค้นไม้ดอกไม้มาประดับกุฏิหรือ ท่านหาธรรมมาประดับใจต่างหาก หาธรรมประดับใจอย่างไร หาด้วยความเพียรชิตีธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม กำจัดสิ่งรกรุงรังภายนอก ออกหมด ไม่ไปยุ่งกับภายนอก หมุนเข้ามาหาภายใน ชำระภายใน

จิตใจสว่างไสว อะไรจะรกรุงรังช่างหัวมันซี จะเป็นอะไรไป ขอให้ใจสว่างแล้วไม่สร้างทุกข์ขึ้นมา ถ้าใจมืดตื้อแล้ว สิ่งใดจะหุรหุราขนาดไหนไม่มีความหมายนะ หัวใจโลกถ้าพูดตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนโลกแล้ว อยู่กับธรรม ถ้าธรรมมีในใจ จะเป็นชาวบ้าน ชาวเมืองก็รู้จักประมาณ ไม่ติดดินจนเป็นบ้าไปเลย ถ้ายังเป็นพระด้วยแล้วก็ยิ่งรู้จักเข้มงวด กวดขันแก่ตัวเองมากขึ้น ๆ นี่ละที่ว่าเรื่องกิเลสมันเข้าเหยียบย่ำทำลายธรรม เหยียบบอย่างนี้เองดูเอา จากนั้นก็พูดถึงเรื่องมรรคผลนิพพาน ไม่เชื่อ หัวเราะเยาะเย้ย ไปอย่างนั้นนะ แล้วก็เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็สอนเพื่อมรรคผลนิพพานแก่สัตว์โลก ถ้าว่าเราเป็นชาวพุทธ ไปดูถูก ไปหัวเราะเรื่องมรรคผลนิพพานอะไร ถ้าไม่ใช่หัวเราะพระพุทธเจ้า ยกตัว หยิง เก่งกว่าพระพุทธเจ้าเท่านั้นก็ไม่มีอย่างอื่นที่จะพูดเข้าใจใหม่ละ นี่ละมันเป็นอย่างนั้น

จึงว่า ใจ เหมือนกันนะ มองดูนี้เหมือนคน ๆ หนึ่ง จะไปแบกภูเขาทั้งลูกใครจะแบกได้ คน ๆ หนึ่งแล้วจะแบกสัตว์โลกที่มีตื้อยิ่งกว่าภูเขาจะแบกไหวหรือ จะไม่อ่อนใจได้ยังไง พระพุทธเจ้าแท้ ๆ ยังท้อพระทัย ก็เพราะแบกภูเขาทั้งลูกนั่นเอง มันหนามันแน่นมันมาก ภาระ ความหนาแน่น ความมีตื้อของสัตว์โลกมันหนักมากเกินกว่าที่จะแบกไม่หวาดไม่ไหว ถึงกับท้อพระทัย ที่นี้แบกกิเลสกับใจตัวเองอีก เอาอีก ย่นเข้ามาซิ กิเลสมันหนากว่าธรรม หนักกว่าธรรม แบกเท่าไรก็ล้มใส่หมอนตุมตาม ๆ คือแบกกิเลส สู้กิเลสไม่ได้ กิเลสจับคอยัดใส่หมอน หมอนแตกตุมตบ ๆ อยู่ทุกแห่งทุกหน หมอนแตก เสื่อขาด เห็นไหมกิเลสมันจับยัดลงนั้น นั่นนะสู้กิเลสไม่ได้ หนาไหมกิเลส เราย่าว่ากิเลสภูเขาทั้งลูกดูตัวเรานี้มันใหญ่กว่าภูเขาทั้งลูกเสียอีกกิเลสของเรา ให้ย่นเข้ามาซิ ให้แก่ตัวนี้

พอตัวนี้ว่างแล้วจะมีร้อยภูเขากี่ช่างหัวมันซี เราไม่ได้แบกมันเหมือนแบกกิเลสนี้ นะ พอพิตกิเลสให้ขาดสะบั้นจากใจแล้วโล่งไปหมด ไม่ได้แบกอะไร อยู่ไหนอยู่ได้สบาย ไม่ได้มีอะไรเป็นกังวล ชุกหัวนอนในร่มไม้ก็สบาย อยู่ที่ไหนสบาย ได้นำพริกมาจิ้มสักคำสองคำก็สบาย วันหนึ่ง ๆ ฉันทพอยังชีวิต เพราะอันนี้เพียงเหยียวยาวชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ สิ่งที่เลิศเลออยู่ในหัวใจ อย่างพระท่านอดอาหาร ท้องแห้ง เพ็ลยในธาตุในขันธ อดอาหารท้องแห้ง ดังที่เราเคยพูดให้ลูกศิษย์ฟัง อดอาหารไปบิณฑบาตไม่ถึงหมู่บ้านเขา ไปถึงกลางทางก้าว

ไม่ออก ทั้งๆ ที่กำหนดแล้วว่าพอจะถึงบ้านเขาวัวพรุ่งนี้ เอ้า ไป มันยังไม่ถึง นี่เวลามันเพลี่ย ท้องแห้ง อ่อนแรง ขาก้าวไม่ออก นี่ทางธาตุขันธ์แห้งไปทุกอย่าง แต่ทางจิตใจชุ่มเย็น เต็มตื่นด้วยอรรถด้วยธรรม นั้นมันต่างกันนะ ท้องแห้งแต่จิตใจเต็มด้วยอรรถด้วยธรรม ท้องเต็มแต่ใจแห้งผากจากธรรม ใช้ไม่ได้ ยิ่งกว่าหมู เข้าใจไหม พวกมันจำเอานะ

เพราะฉะนั้นท่านถึงได้อุดอาหาร ด้วยวิธีการของท่านที่เห็นว่าถูกต้องแบบไหน ทุกข์ก็ทนเอา เช่น อदनอนมีกำลังใจทางด้านภาวนาได้ผลได้ประโยชน์ ท่านก็มักจะอดนอนเรื่อย ๆ นอนน้อยมาก ผู้ที่ได้ผลทางการอดนอน ผู้ได้ผลทางผ่อนอาหารหรืออดอาหารท่านมักจะอด เพราะได้ผล การภาวนาสะดวก ๆ นี่ละท่านถึงยอมทุกข์ ใครจะไม่ทุกข์ ตื่นขึ้นมา มันอยากแล้วนี่นะ พูดถึงเวล่ำเวลามันอยากตั้งแต่ตื่นนอน บังคับไม่ให้มันกิน จะเอาธรรมเอาธรรมให้มันกิน เพราะฉะนั้นท่านถึงฝืน ท่านที่อดอยู่นั้นไม่ใช่ท่านไม่เป็นทุกข์ ท่านเป็นทุกข์เหมือนกัน ใครจะอยากอด ความอดมันก็เป็นทุกข์ แต่เรื่องธรรมอยู่ปากอดไปอีก นั่นท่านก็ทนเอาๆ นี่ละที่พระส่วนมากท่านไม่ค่อยฉันทัน คือการอดอาหารภาวนาดี ไม่ใช่ว่าอดอาหารเพื่อตรัสรู้ธรรม อดอาหารเพื่อเป็นอุปกรณ์แก่การภาวนา แล้วตรัสรู้ธรรมขึ้นมาได้นั้น ไม่ใช่อดอาหารหรือการอดนอนเป็นการตรัสรู้ธรรม อันนั้นเป็นอุปกรณ์คือความสะดวกในการดำเนินความพากเพียรต่างหาก ให้พวกมันจำเอาไว้นะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละนะ

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒ กิโล ดอลลาร์ได้ ๑,๐๒๐ ดอลลาร์ ต่อไปนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th